

fiditsid kala rätte nink muid särátsid asju sôuda, kui se neitsi omma sôrme úllestôst ja teddá noom ja úttel: teid om náddál aiga õigede perra mõtelda. Se om há, mõttel mees nink pand naisele káe su pále. Ent se máe neitsi kátte neide filmi eest árrá. Lamp palli ni kui ennege nink maggusa haiso assemel tossas jälle tarre mõdá õlli suits.

Eh! nüüd ne abbi-ello rahwas kúl jo om-mast melest õnnelikko olliwa nink taiwa kúllen muud es náe kui immetáhte, olli neil siski kitsas káen, sest et nemmá surest iškamissest es tija, mes nemmá hennele piddivá sôudma, nink es julgu mõtteldage eh! sest asjast kõnnelda peljo perrást, et neide mõtte nink kõnne sest máe neitsist sôudmissis saas petus, enne kui nemma õigede ollesse perrámõttelnu. Roh, úttel naine: meil om weel redeni aiga.

Tõisel õddangul kui kartohwli õddango sõgis panni páál kútsásiwa, saisiwa mõllemba, mees nink naine, rõõmsaste tulliweren tõine tõise kõrwal, káijewa, kuis wáikesse tulle-kibbena nõetse panni mõdá sinna nink tánná kargasiwa, pea lággúnesiwa, pea árrákistewa, nink mõtliwa waiklikkust omma tullewatse õnne pále. Ent kui naine neid kútsetuud kartohwliid panni páált liuda pand nink neide lõhn talle nõnna tulli: — úttel temma koggemata: olles meil ommete ka úts kútsetu worst neide kartohwlide kõrwale, nink — oh, mes imme, neide sõnnuga olli eddi-

mánne sôudminne sündinu. Ni ákkitselt kui wáik tullep nink lááp, tulli õtse kui hao-walge maggusa haifoga ahjo suust wáljá nink útte kõr-raga olli kartohwlide páál úts wáega kaunis kútsetu worst. — Mes sôwvetu olli, olli sündinu. Kelle meel es pea särátse sôudmisse nink selle táutmissi úlle haiges minnema? Mára-ne mees es olles omma naise mõtlemata kõnne úlle pahhanu?

„Oh et sulle ommete se worst nõnna kúolge nakkasi“ úttel mees eddimátsen ákkitsen melen nink ka kõhhalt mõtlemata, — nink mes sôwveti, se sündi. Ni pea kui temmá wimatse sõnna olli úttelnu, olli se worst naise nõnna kúllen kinni, õtse kui emmá-ihhun kúolge kaswanu, nink rippu mõllembalt poolt mahha ni kui soldati kihwa.

Nüüd olli neide wáiste abbi-ello rahwa háddá weel õige suur. Kats sôudmist olliwa sôwvetu nink táudetu, nink nemmá es olle weel útte tengá, ei ka útte nisso terrá polest, enge útte kurja worsti polest rikkamba. Weel jái úts sôudminne úlle. Ent mes olles kif ilma õn nink rikkus se perre naise nõnna ehte man neid awwitanu? Tahhi-wa nemmá, eh! tahtmata, nemmá piddivw sebdá máe waimo pallega, nággemata habbene ajajas olla nink Liso sest illotust worstis árrápástá. Ni kui palleldi ni sündi, nink nida olli kolmas sôudminne ka mõdá nink ne wáise abbi-kasa káijewa tõine tõise pále, olliwa säránesamma Hans nink Liso ni kui ennege, nink se illus máe waim es tulle eál ennám kõnnage.